

Zlatá vydra

MILOSLAV ŠVANDRÍK

ILUSTROVALA JARMILA RŮŽICKOVÁ

MILOSLAV ŠVANDRLÍK

Zlatá vydra

NAKLADATELSTVÍ
EPOCHA

Copyright © Miloslav Švandrlík – heir, 2019
Illustrations © Jarmila Růžičková, 2019
Cover Illustration © Jarmila Růžičková, 2019
Cover Art © Lukáš Tuma, 2019
Czech Edition © Nakladatelství Epoque, Praha 2019

ISBN 978-80-7557-185-4 (print)

ISBN 978-80-7557-700-9 (ePub)

ISBN 978-80-7557-701-6 (mobi)

ISBN 978-80-7557-702-3 (pdf)

Učednice Zlatá vydra

Tohle je pravda pravdoucí. Krásná schovanka Půty Švihovského, pyšného pána, který se kdysi roztahoval na hradě Rabí, neměla lehký život. Byla dcerou dvorní dámy Berty, která ji nechala pokřtít jako Gabretu. Nějak se jí to jméno zalíbilo. Pak dívku poslala do Švihova k vlivnému strýci a více se o ni nestarala. Možná, že to bylo dobře, protože dvorní dáma se netěšila dobré pověsti, a dokonce se za nejasných okolností utopila ve Vltavě. Gabreta o tom ani nevěděla. Vyrůstala na Rabí, krásněla a nudila se. V létě se jí špatně spalo, protože od Otavy se na hrad slétali komáři a pronikavě pištěli.

To byl také důvod, proč Gabreta stála za jedné měsíčné noci u okna a oháněla se po dotěrném hmyzu. Pak se ale přihodilo cosi, co Gabreta nepředpokládala. Přímo kolem jejího okna prosvístěl nějaký divný předmět. Zbystřila pozornost a vzápětí poznala, o co jde. Byla to bába na koštěti. To ji dost udivilo, protože Půta Švihovský podobné produkce nepodporoval. Sem tam dokonce nějakou babiznu nechal upálit.

To ale nebyl případ ježibaby Šťourové, které bylo dvě stě let a vypadala nejméně na dvě stě padesát. Přesto létala báječně a pro jedovaté štíry se nejednou vypravila až někam k Pasovu. Těšila se mimořádné autoritě a na hřbitově směla sedět na nejhezčím náhrobku. Gabreta se sice s ježibabou dosud osobně nesetkala, ale teď byla vzrušením celá bez sebe. Uvědomovala si, že být ježibabou je velice krásné povolání. Tato představa v ní stále narůstala, až se proměnila v opravdovou touhu. Proto se rozhodla ježibabu navštívit.

Kunhuta Šťourová, jak se prý jmenovala, bydlela v jeskyni na druhém břehu Otavy.

Měla tu spoustu domácího zvířectva, zejména jedovaté hady. Ale i létající kozu, kterou si sama vytvořila zkřížením kozla s netopýří samicí. To byl hlavní důvod, proč ji pan Půta Švihovský nepronásledoval. Naopak. Používal babu i kozu ke stíhání opilců.

Půta Švihovský byl velice přísný pán a své nevolníky dřel bez výčitek svědomí. Chtěl, aby pracovali ze všech sil a vyhýbali se alkoholu, který je oslaboval. Ve dne na pořádek dohlíželi biřicové,

v noci pak ježibaba s létající kozou. Těm žádný přestupek neunikl. Jak-

mile se někde v noci objevil podnapilý chasník, který se sotva držel na nohou, už se z výšky

snesla mečící koza a jala se ho trkat. Hned po ní přistála ježibaba a zpracovávala provinilce koštětem. Jen taktak, že ho neutloukla. Tohle Půta Švihovský schvaloval, a jelikož byl známým cestovatelem, přivezl leckdy babě jako dárek nebezpečné škorpiony a plazy.

Nyní ovšem visel na jejím rameni veliký netopýr. „Toho si nevšímej,“ řekla Šťourová. „Je to úplně neškodné zvíře – kaloň jedlý. Objednala jsem si vampýra,

který saje krev dobytčatům i spícím lidem, ale dodavatelé to popletli. Tento mazal se živí ovocem, a tak si ho do zimy nechám. Pak z něj udělám výživný guláš pro své kočky.“

Gabreta se nestačila divit. Všude kolem to syčelo, vrčelo a mňoukalo. Opravdová pastva pro uši.

„Paní ježibabo,“ oslovila majitelku jeskyně, „mohla byste mě přijmout do učení? Jsem umělecky nadaná a strašně ráda bych se stala čarodějnící. Strýček Půta právě odejel na delší dobu do ciziny bojovat s pohany, a tak na mne nemůže dohlížet.“

Ježibaba na ni vrhla podezíravý pohled. „A nebojíš se hadů?“ zeptala se. „Vezmeš do ruky štíra a neutečeš před vzteklým vlkem? Neděsí tě houkání sov a mečení mé kozy? Mimochodem, za tu se trochu stydím. Měla bych mít alespoň tříhlavého draka, který by chrлил oheň

a síru. Jenže stará osoba, jako jsem já, takovou potvoru neužívá. Drak musí být dokrmován mladými dívkami a tady je nouze o pracovní síly. Holky musejí dělat na poli a Půta Švihovský by nedopustil, abych je používala jako krmivo pro domácí zvířectvo.“

„Já mám zvířata ráda,“ prohlásila Gabreta, „a ničeho se neštítím.“

„No budiž,“ zavrčela Štourová. „Teď se mnou pojíš krysí ocásky po orientálsku, pukavce na smrdutých houbách a to všechno zapijeme blínem. Uvidíme, jak ti to bude šmakovat!“

Gabreta pochopila, že jde o přijímací zkoušku, a tak se vůbec nebránila. Babu plně uspokojila, takže byla přijata do učení. Už se těšila na to, jak se proletí na koštěti. Ale ta doba ještě nenastala. Prozatím si učnice mohla hrát s hady, líbat ropuchy a lovit mloky. Ve volných chvílích louskala

čarodějnické knihy, učila se zaklínadlům a žonglovala s rozžhavenými železnými koulemi.

Ježibaba s ní byla spokojena, zvlášť když se Gabreta naučila proměňovat v různé živočichy. Jednou, když se dívka proměnila v hýkajícího osla, uznale pokývala hlavou. Líbily se jí zejména dlouhé uši, za které učnici přátelsky vytahala.

„Začínáš být zatraceně dobrá,“ připustila spokojeně, „a za takových sto padesát let z tebe opravdu něco bude. Ale na něco tě musím upozornit. Naše krásné povolání vyžaduje od ženy veliké oběti. To, že můžeš očarovat dobytek, uhranout chasníka, nebo dokonce někoho otrávit, je vykoupeno četnými ústupky. Pro tebe to nebude žádná maličkost. Ježibaba

se sice může dožít devíti set devadesáti roků, ale jen s jednou podmínkou. Musí být šeredná. Tvou povinností je mít v puse jen jediný kejvavý a také jedovatý zub. Tělo ježibaby musí být zkroucené a na obličejí je nutno mít bradavice. Čím jsou větší, tím je ježibaba váženější.“

To neznělo Gabretě dobře. Byla půvabná, sličná a po šerednosti netoužila. Zejména ne po bradavicích a kejvavém zubu. Těšila se na létání na koštěti, ale tohle se jí ani za mák nelíbilo. Ježibaba si její nevole všimla. „Nejlépe bude,“ řekla, „když to uspíšíme. Na dušičky se sletí ježibaby z celého širokého okolí a udělají si na hřbitově mecheche. Budou tam i zahraniční

hosté, zejména ježibaby míšeňské, pasovské a korutanské. Opravdové osobnosti, ze kterých budeš unešená. Proto také ráda podstoupíš svou proměnu. Jedenáct ježibab tě olízne, třicet tě poplive a devatenáct tě položí do prázdného hrobu, aby nad tebou mohly zatančit příšerný balet. Až tě vytáhnou, bude z tebe ošklivá babice, že se nestačíš divit!“

Gabreta z těch řečí málem omdlela. Své krásy si velice cenila a přijít o ni nechtěla.

Tehdy se rozhodla, že od ježibaby uteče ještě před dušičkami! Jenomže to nebylo jen tak. Zpátky na Rabí se jí nechtělo a o místě, kde by ji Štourová nedopadla, nevěděla. Určitě by ji hledala i s létající kozou a všemi netopýry.

Premýšlela, až na to přišla. Přece jen existovalo místo, kde by mohla být v bezpečí. Když se podívala jižním směrem proti proudu Otavy, viděla veliké hory porostlé hustými lesy. Byl to ponurý zelený masiv, o kterém se vykládaly všelijaké řeči. Jen málokterý člověk se tam odvážil vstoupit, protože nebezpečí cíhalo na každém kroku. Nikde nebylo tolik divé zvěře jako tady. Medvědi, vlci

